

KATE ROBOVÁ

JAK SE ZBAVIT LÁSKY

CO KDYŽ JEDNO PŘÁNÍ
VŠECHNO ZMĚNÍ?

COSMOPOLIS

KATE ROBOVÁ

JAK SE ZBAVIT LÁSKY

CO KDYŽ JEDNO PŘÁNÍ
VŠECHNO ZMĚNÍ?

Přeložila Diana Štelová

This Spells Love

Copyright © 2023 by Kate Robb

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form.

**This edition published by arrangement with Dial Press,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC**

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Diana Štelová, 2024

Cover photos © NadzeyaShanchuk, arina.golubcova,
Lesik Vitaliy / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-5056-4

*Mé oblíbené obyvatelce Hamiltonu Kath – když píšu pasáže,
jež jsou doufám zábavné, je to tvůj smích, který v duchu slyším.*

KAPITOLA 1

„Na dnešní problémy potřebujeme cukr, nebo alkohol?“

To je skvělá otázka. Kladu si ji posledních osmnáct minut, kdy postávám přesně napůl cesty mezi vstupem do *Poctivých donutů od Nany* a prodejnou alkoholu.

„Dneska vypadáš líp.“ Má starší sestra Kiersten mi za ucho zastrčí pramen lehce nazrzlých blond vlasů. Řekla bych, že moje vlasy takovou úpravu nijak zvlášť nepotřebují vzhledem k tomu, že jediné, na co jsem se dnes ráno zmožila, byl záměrně rozčuchaný drdol, ale Kierst má ve zvyku chovat se jako matka kvočna a dávat tak najevo náš desetiletý věkový rozdíl.

„Je mi fajn,“ zalžu. Ona to ví, já to vím. Ale abychom byli spravedliví, dneska jsem umytá, oblečená a mám na sobě čisté spodní prádlo, což je výrazné zlepšení oproti předchozím třem smrdutým ubrečeným týdnům, během kterých byla výměna spodárů tím posledním, o co jsem se starala.

„Myslím, že Nana bude ta správná volba.“ Vykročím směrem ke skleněným dveřím obchodu s donuty. Kiersten mě následuje. Jakmile se dveře otevřou, obklopí nás sladká vůně cukru, kvasnic a štěstí. Ano, tohle je přesně ten typ útěchy, kterou právě teď potřebuju.

Stoupneme si do řady dalších hladových obyvatelů Hamiltonu se skvělým vkusem na výběr pekárny a spolu s nimi se zadíváme na dvojitou prosklenou vitrínu s desítkami řemeslně dokonalých donutů, které Nana s láskou ručně vyrábí.

„Co si dáš?“ Kiersten do mě šťouchne loktem s očima upřenýma na řadu nazvanou *Kokosový sen*. Její otázka je čistá formalita. Rituál

sester Wildeových. Říct, že sem chodíme často, je slabé slovo. Velmi slabé slovo.

„Půl tuctu klasických donutů,“ odpovím současně Kierst i drobné starší dámě za pokladnou, která ale není skutečná Nana. Tohle je moje objednávka, kterou si dávám každou sobotu ráno, když se s Kierst scházíme na naše pravidelné tlachací procházky, anebo ve zcela náhodné červencové pondělí, kdy se můj život rozpadl.

Má sestra si vedle mě povzdychne.

„Mohla bys trochu rozšířit pole působnosti.“ Ukáže na donut s lesklou růžovou polevou. „Tenhle v sobě má víno a slunce. Zkusíš ho se mnou? Provádím naprosto seriózní donutový průzkum.“

Podívá se na mě s nadějně zdviženým obočím. Přesto zavrtím hlavou a vezmu si svou krabičku donutů od pokladní, která se na mě zdvořile usměje a pak sáhne po další krabici a naplní ji Kiersteinou charakteristickou objednávkou nazvanou *Překvap mě*.

Pokladní podá krabičku Kiersten, která se neobtěžuje počkat, až zaplatíme, rovnou se zakousne do tmavě růžového kousku a zasténá. „Panebože, tohle je lepší než orgasmus. To musíš ochutnat.“ Podrží mi krémem plněný zákusek před pusou.

„To je dobrý.“ Zvednu svou krabičku. „Tým klasika, vzpomínáš?“

Znovu si pořádně ukousne a po dalším hlasitém zasténání přehnaně dramaticky zakoulí očima. „Nikdy bych neshazovala Nani-
nu klasiku. Ale netrápí tě někdy, že přicházíš o něco úžasného?“

Netrápí.

Nebo aspoň ne natolik, abych si objednala cokoli jiného než svoje staré dobré obyčejné donuty.

„Jsou lahodné,“ odpovím. „Nikdy mě nezklamou.“

Neměla jsem v úmyslu použít své donutové návyky jako metaforu svého života. Ale při slově *nezklamou* mi něco secvakne v hlavě a slyz, které se mi dařilo držet na uzdě od třicetiminutovky vyhrazené brečení, kterou si dopřádám každé ráno, se náhle zjeví a začnou se mi koulet po tváři jako kapky letního deště.

„Stuart měl být můj jablečný donut.“ Srdce se mi nad připomínkou mého ex sevře. *Proč jsem to udělala?* Vyslovila jméno toho, který nesmí být jmenován? Je to katalyzátor, který mé roztomilé drobné slzy promění v ošklivou bouři. Stojí mě veškeré sebeovládání stát tam a vyhybat se soucitným pohledům pokladní, zatímco Kierst vytáhne svou kreditku a zaplatí. Jakmile má účet v ruce, vystřelím ven na chodník, kde mi reklamní cedule realitky poskytne dostatek opory, abych mohla zavřít oči, otočit tvář ke slunci a zkusit zapomenout na ten kolosální průser, kterým je právě teď můj milostný život.

„Jsi v pohodě, Gems?“ Sestřina ruka mi spočine na kříži. Tentokrát mi uklidňující pohyb její dlaně, kterou krouží po mých zádech v džínové bundě, tolik nevadí.

„Měl být moje budoucnost,“ vypravím ze sebe mezi vzlyky. „Měli jsme si pořídit psa. Možná dům. Nebo aspoň fakt skvělý byt s obří šatnou. A teď...“

Teď je to můj ex. Ex, který neměl ani tolik slušnosti, aby mi dopřál obvyklý proslov na téma *není to tvá chyba, je to ve mně*. Místo toho jmenoval mě a můj nedostatek nadšení pro náš vztah jako hlavní důvod k ukončení čtyř let, která jsme jeden do druhého investovali. Překvapil mě tím tak, jak bych od něho nikdy nečekala.

„Vím, že tahle část stojí fakt za houby.“ Kiersten mě jednou paží obejmě kolem ramen a přitáhne si mou hlavu na prsa. „A kromě toho, že tě napumpuju cukrem, není vůbec nic, co bych mohla říct nebo udělat, aby ses cítila líp. Ale jakmile se ty rány trochu zahojí, myslím, že pochopíš, že Stuart byl...“ Na okamžik zaváhá. „No, byl docela povrchní a bez něho je ti mnohem líp.“

Mám nutkání hájit svého čerstvého bývalého. Anebo spíš sebe samu za to, že jsem s ním zůstala tak dlouho, ale v kapse mi zavibruje mobil. Když zkontroluju obrazovku telefonu, ten malý temný mrak, který se mi vznášel nad hlavou poslední tři týdny, náhle prozáří jasný paprsek světla.

Dax: *Nevadí, když to dneska večer posuneme o hodinku? Má mi někdo přijít. Docela velká věc.*

Srdce mi divně poskočí.

Já: *Rande s veterinářkou?*

Uběhne několik dlouhých vteřin, než mi telefon znova pípne.

Dax: *Ne, to jsem zrušil, abychom si mohli vyrazit. Důležitý klient. Aspoň myslím. Je to všechno hodně neurčité. Jednal jsem s jeho lidmi celý týden.*

Já: *Tvůj klient má své lidi? No teda!*

Dax: *Jo. Až si dneska trošku orazíme, můžeme oslavovat.*

Já: *Jestli do mě dostaneš dost vína, jsem skoro pro každou špatnost.*

Sleduju, jak se v chatovacím okénku objeví tři tečky, pak zmizí, znovu se objeví a zase zmizí. Když mi konečně přijde odpověď, je to jen gif párty kloboučku.

Sestra se o mě opře a položí si bradu do malé prohlubně na mém rameni.

„Jestli píšeš Stuartovi, přísahám bohu, že si vezmu zpátky ty donuty na lítost.“

Ukážu jí mobil jako důkaz. „Ne Stuartovi, jen Daxovi. Jdeme po práci ven.“

Při zmínce Daxova jména se Kierstenino obočí vytáhne o dobých pár centimetrů. „Neříkala jsi mi, že Daxon má dnes večer rande? S nějakou veterinářkou?“

„Je to asistentka veterináře,“ bráním se. „Stuart si dnes vyzvedl svoje věci. Dax se nabídl, že to zruší a vyrazíme si, protože si myslím, že z toho budu rozhozená.“

Kiersten jen dlouze zamručí a já se připravuju na další komentář. Místo toho se odvrátí a v tichosti kráčíme směrem k mému bytu. U třetího bloku už předpokládám, že jsme to téma opustily. Pak se ale zastaví, vyloví z krabice druhý donut, a než se do něho zakousne, zarazí se. „To bylo třetí rande, jestli si to dobře pamatuju. To je rande, na kterém lidi obvykle mají sex. Zrušil kvůli tobě rande se sexem.“

„Zas o tolik nejde.“

Kierst se zakousne do donutu a pozoruje mě.

„Přestaň se na mě tak dívat.“

Zvedne ruce. „Takhle se dívám na každého. Jestli v tom vidíš cokoliv jiného než sesterský zájem, je to tvoje věc.“

Zavibruje mi mobil. Je to Dax. Ignoruju Kierst a odepíšu mu, že může přijít, kdykoli skončí. Celou dobu na sobě cítím její pohled.

„Víš, co bys podle mě dneska večer měla dělat?“ zeptá se mě.

Moje zpráva odsvítí do kyberprostoru. „Mám celkem přesnou představu o tom, s *kým* si myslíš, že bych to měla dělat.“

Kiersten nevinně pokrčí rameny. „Zrušil kvůli tobě rande. Navíc je to fakt sladouš. Hned bych do něho šla, kdybych nebyla vdaná.“

„Kiersten.“

„Vážně, ten chlap nosí tak upnuté džíny, že si jeho zadek vůbec nemusíš představovat.“

„Nevím, co to má znamenat.“

„To znamená, že místo aby ses zítra vzbudila na třetí zvonění svého budíku, můžeš se probouzet se stehny odřenými od jeho vousů.“

Nevím, co říct. Jen tam v šoku stojím s pusou dokořán, zatímco ona si slízne trochu zapomenuté růžové polevy z koutku úst a pokračuje v cestě. Je o půl hlavy vyšší než já, takže musím skoro běžet, abych ji dohonila.

„Je to můj nejlepší kamarád,“ prohlásím a mávám u toho rukou kolem své momentálně vousy netknuté oblasti. „*Tohle* není zrovna kamarádská aktivita.“

Mrkne na můj rozkrok. „Proč ne? Vsadím zbytek tohohle donutu, že Daxon McGuire je štedrý milenec.“

Podruhé mi spadne brada. „Teď si vymýšlíš.“

Kiersten si hodí do pusy poslední kousek zmíněného donutu. „Co ti minulý měsíc přinesl, když jsi ležela s angínou?“

Vím úplně přesně, kam tímhle míří. Přinesl mi polévku. Domácí. Byla skvělá. „Dostal k Vánocům pomalý hrnec a chtěl ho vyzkoušet.“

Zvedne bradu a po tváři se jí rozlije široký úsměv, protože si myslí, že právě vyhrála. „Vymlouvej se, na co chceš, Gemmo. Chce tě. A řekla bych, že jakmile si tvoje srdce uvědomí, že Stuart byl to zatraceně nejhorší a že ses vyhnula obří kulce, zjistíš, že z kamarádů se snadno můžou stát milenci.“

Než jí stačím vyjmenovat všechny nedostatky v její děravé argumentaci, zazvoní mi telefon. Kiersten zakmitá obočím v očekávání dalších důkazů své divoké teorie. Pocítím malé zadostiučnění, když jí před obličejem podržím obrazovku mobilu, na níž se rysuje jméno naší postarší tety.

„Copak je, teto Livi?“ Přitisknu si telefon k uchu a otočím se k sestře zády.

„Ahoj pudlíku. Jen se chci zeptat, jak je na tom dnes tvoje zlomené srdce.“

Polknu knedlík, který se mi v krku vytvoří po připomínce, že můj milostný život je v troskách. „Snažím se to léčit cukrem, ale moc to nepomáhá.“

V pozadí hovoru zaslechnu jemné cinkání zvonkohry. Znáám ten zvuk natolik dobře, aby mi bylo jasné, že teta je právě ve svém knihkupectví a buď zrovna otevřela dveře, nebo jí přišel dnešní první zákazník.

„No, volám ti právě proto, abych ti řekla, že mám dokonalou odpověď na všechny tvé trable. Co kdyby ses dnes večer stavila u mě?“

V duchu se připravuju na další z jejích ezoterických podivností. Vyzkoušela jsem už příliš mnoho jejích léčivých tonik a detoxikačních čajů na to, aby se ze mě v téhle oblasti nestal skeptik.

„Zaskočíš kolem sedmé?“ zeptá se mě.

„Dneska večer se mám sejít s Daxem.“

„Výborně, čím víc lidí, tím větší legrace. Přiveď i svou sestru.“

Zakryju mobil druhou dlaní a otočím se zpět ke Kierst. „Co máš v plánu dneska večer?“

Pokrčí rameny. „Koukat na *Růži pro nevěstu*, abych ti pak mohla říct, koho vyhodili, protože jsi magor.“

To je fakt. Nemůžu se na tu reality show dívat, když nevím, kdo dostane růži a kdo pojedě domů. Jedna z mnoha mých rozkošných podivností.

„Přijď k tetě Livi, až budou děti spát. Bude mě léčit.“

Neodpoví, místo toho potřetí otevře svou krabičku s donuty, rychle ji zaklapne a položí si ruku na břicho. „Fajn, přijdu. Ale jestli znova navrhne, abychom nahé zpívaly mantry, odcházím.“

Mávnu nad ní rukou a obrátím svou pozornost zpátky k tetě. „Mám něco přinést?“

Teta chvíli mlčí, než odpoví: „Vlastně ano, kdybys mohla. Budeme potřebovat hrubou sůl, dvě chilli papričky a čtyři tužkové baterie.“

„To zní dobře,“ odpovím a nejsem si jistá, jak moc se mám bát.

Zavěším a všimnu si, že už nejdeme směrem k mému bytu, ale ke Kiersteninu bílému minivanu, který je zaparkovaný ve vedlejší ulici. Odemkne auto a posuvné zadní dveře se automaticky otevřou. Odhodí krabici s donuty na křupkami posetou sedačku a sáhne po klice u spolujezdce.

„Chceš odvézt domů?“

Zavrtím hlavou. „Projdu se. Před tetou si nestihnu zacvičit. V šest mám schůzku s nějakou společností v Šanghaji, která chce, abych koupila jejich revoluční šampon proti lupům. Děsím se toho už teď.“

„Jestli si to chceš vyměnit, stačí říct. Ačkoli doporučuju, aby sis nejdřív zkusila prosedět jeden z Rileyho softballových zápasů. Nebo rodičovskou schůzku. Anebo jaké to je, chodit k zubaři každý měsíc, protože všechny tři děti zřejmě zdědily Trentovy mizerné zuby. Ale dneska to není o mém posraném životě.“ Rozevře náruč a já jí dovolím, aby mě naposledy objala. Pevně mě sevře, než mě pustí a pohládí po tváři.

„Jsem ráda, že dneska přijdeš,“ řeknu jí. „Myslím, že večer s tebou, tetou Livi a Daxem je přesně to, co teď potřebuju.“

Obejde auto na stranu řidiče, nastoupí a stáhne okénko, zatímco si zapíná bezpečnostní pás. „Víš, co se říká, Gems – rozchody jsou tvrdé.“ Mrkne na mě. „Ale víš, co ještě je tvrdé?“

Zavrtím hlavou.

„Daxovo péro.“

S tím vyjede na silnici a já slyším její smích celou cestu až ke křižovatce.

KAPITOLA 2

Margarity se nepijou v pondělí večer.

Existuje dobrý důvod, proč je tenhle starý country song tak slavný. Tequila rozhodně způsobuje, že člověk ztrácí oblečení nebo říká věci, které by neměl. Anebo, jako v mém případě, kombinaci obojího.

Ale považuju za štěstí, že z tetiny léčby zlomeného srdce se vyklubal jen její nechvalně proslulý koktejl Margarita. No, možná zítra to za takové štěstí považovat nebudu, až budu muset čelit té naprosto nevyhnutelné kocovině, která mě čeká, ale mohlo by to být výrazně horší. Papičky a sůl byly na kastrol chilli, které teta plánuje servírovat na svém úterním setkání čtenářského klubu. Účel baterií jsem zatím neodhalila. A upřímně, dost se bojím zeptat.

„Někdo je asi za dveřmi.“ Kiersten naproti mně zvedne hlavu z opěradla oblíbené sametové pohovky, jen natolik, aby viděla přes svou sklenici margarity položenou na stolku mezi námi.

Špicuju uši, abych zaslechla i něco jiného než pecky z alba *Songs You Know by Heart* Jimmyho Buffetta, které burácí z tetina předpoptního osmdesátkového stera.

A opravdu, na dveře bytu někdo zlehka klepe. Zhoupnu se do sedu, a když už sedím, rozhodnu se, že se natáhnu po své sklenici na stolku a dopiju zbytek přeslazené zelené tekutiny. Svět se se mnou trochu točí, když si stoupnu, ale rychle se vzpamatuju a plná nadšení, které mě šimrá v žaludku, běžím přivítat svého nejlepšího přítele.

„Daxone McGuire, to je dost, že jdeš!“ zakřičím, když otevřu dveře dokořán a najdu ho, jak se opírá o rám s jednou rukou zvednutou do vzduchu a připravenou zaklepat.

Má deštěm smáčené vlasy, takže se mu u konečků kroubí a jejich kaštanově hnědá barva působí o odstín tmavším dojmem. Otevře náruč a já okamžitě vklouznu do malé prohlubně pod jeho bradou. Když mě k sobě přitiskne, všimnu si, že má navlhlé tričko, ale taky cítím útěchu a bezpečí, jak mě oběma pažemi obejmje. Zhluboka se nadechnu jeho vůně, ve které rozeznám mýdlo a sotva patrný náznak něčeho kořeněného.

„Hezky voníš,“ řeknu nahlas.

Odtáhne se a ztráta opory způsobí, že se zakymácím. Hned mě ale chytí za ramena a znovu mě podepře.

„Ty voníš, jako bys začala párty beze mě.“ Široce se usměje, čímž přitáhne mou pozornost ke strništi na své bradě. Dax vždycky nosí strniště. Skoro denně ho nařknu z toho, že se bojí holicího strojku. Dnes ale jeho vousy vypadají o něco delší, jako by si je nechával růst o den déle. Dotknu se jeho tváře, jako bych se potřebovala ujistit o tom, co mi tvrdí můj mozek – že neškrábe tak jako obvykle.

„Ty už jsi trochu opilá, vid', Gems?“

Náhle si intenzivně uvědomuju, že to, jak se ho dotýkám na obličejí, mezi námi není normální, možná je to dokonce dost divné. Ale když mi ruku přikryje svou dlaní a přitiskne si ji k tváři, úplně zapomenu, proč tohle neděláme běžně.

„Byla to nehoda. Kiersten opakovaně provádí takovou věc, že mi vždycky dolije dřív, než mám dopito. Ztratila jsem přehled někde mezi dvěma a půl a třemi a tři čtvrtě skleničkami. Tequila by se neměla dělit na zlomky. Potom se totiž začal točit strop a pak...“ Shlédnu dolů a teprve teď si naplno uvědomím, že na sobě nemám kalhoty. „... mi začalo být fakt vedro.“

Dax pohledem rychle zalétně dolů a pak se mi znova podívá do tváře. „Jo, na to jsem se chtěl zeptat.“

Vzpomínky mám trochu rozmazané, ale přesto si pamatuju, že jsem měla naprosto racionální důvod k tomu svléknout si džíny. „Řekla bych, že jsem si je sundala proto, abych něco demonstrovala.

Něco jako že obracím list. Díváš se na divokou a nepředvídatelnou Gemmu. Pije tequilu v pracovní den a nepotřebuje kalhoty. Ostatně ani Stuarda.“

Uvědomuju si, že jsem znovu vyslovila jméno toho, jenž nesmí být jmenován, ale margarity tety Livi zřejmě fungují, protože už to nebolí tak jako předtím.

„Gemma bez kalhot se mi líbí,“ Dax znovu zalétne pohledem dolů, „ale taky by mě něco zajímalo.“ Sáhne za mě do kapsy mého kabátu, který visí vedle dveří, vytáhne z ní můj telefon a odemkne obrazovku. Scrolluje mezi aplikacemi až k budíku a tam se zastaví. „Přesně jak jsem předpokládal. Moje předvídatelná Gemma tam někde pořád je a nastavuje si na ráno tři záložní budíky.“

Vytrhnu mu mobil z ruky a pokusím se o něco, co má být zamračený výraz. Má pravdu, ve skutečnosti jsem žádný list neobrátila. „Taky jsem napsala svému domovníkovi a uplatila ho jablečnými donuty, aby mi ráno zavolal a vzbudil mě,“ přiznám se. „Všichni nákupčí kosmetiky mají zítra od rána osmihodinovou čtvrtletní obchodní poradou, a jestli ji zmeškám, budu ve třetím čtvrtletí úplně v hajzlu.“

„Budete na sebe vy dva celý večer házet vilné pohledy, nebo mi pomůžete s tímhle džbánem?“

Kierstenin hlas mi jednak připomene, že s Daxem nejsme sami, a jednak rozhrne mlhu v mojí hlavě natolik, abych si uvědomila, že stojíme až příliš blízko sebe.

Udělám krok zpátky, čímž prostor mezi námi zvětším na normální kamarádkskou míru, a gestem ho vyzvu, aby se posadil.

Kiersten mi dolila sklenici a připravila jednu pro Daxe, než jsme došli ke gauči. Usrknu svého napůl zteplalého koktejlu, ale Dax zdvořile zavrtí hlavou. „Jsem tu autem.“

Kiersten pokrčí rameny a se sklenicí v ruce se otočí k tetě Livi. „Chceš dolít?“

Má postarší teta spí na čalouněném křesle s pootevřenou pusou,

a když se jí její prastarý corgi jménem Doktor Puclík schoulí na klíne, tak trošičku vypadá, jako by odešla navždy.

„Je v pořádku?“ zeptá se Dax.

„Nic jí není,“ odpoví Kiersten, „je to ten typ, kterému stačí jen jedna margarita, to je celé. Hej, teto Livi...“

Kiersten vezme z mísy na stole, která leží hned vedle džbánu s margaritou, ulomený kousek tortillového chipsu a hodí ho do tetiny pootevřené pusy.

Přestože ze softballové pивní ligy byla Kiersten vyřazená, chipsem se trefí dokonale. Následuje třicet děsivých vteřin, během nichž se teta nadechne a chips se jí zasekne v krku. Vytřeští oči ve výrazu čiré hrůzy. V tu chvíli se nastartují Kiersteniny mateřské instinkty.

Vytáhne tetu Livi na nohy a začne ji pleskat do zad. Vyžaduje to tři důkladné herdy, než chips vyletí z tetiných úst, přeletí obývací a svou pouť zakončí v chlupatém oranžovém koberci, kde zůstane navždy pohřben.

„Propána, co to sakra bylo?“ Tetina tvář vypadá jako přezrálé rajče.

Kiersten jí podá margaritu s výrazem naprosté nevinnosti. „Ze stropu asi spadl kousek omítky a přistál přímo v tvé puse, zrovna když jsi chrápala.“

Teta pohledem klouže po odlupující se bílé barvě na stropě, zatímco si dopřává dlouhý doušek koktejlu.

„No, děkuju, koláčku.“ Podá Kiersten prázdnou sklenici. „Máš to u mě.“

Rozhlédne se po obývacíku a všimne si Daxe, který tam nebyl, když usnula. „Daxone, ráda tě vidím. Vypadáš stejně elegantně jako vždycky.“

Dax se začervená a vstane, aby ji políbil na tvář. Když se k ní skloní, přistihne Kiersten, jak si užívá pohled na jeho zadek. Zachytí můj pohled, mrkne na mě a já cítím, jak mi hoří tváře.

„Vzbudila ses právě včas, teto Livi,“ prohlásí Kiersten. „Zrovna